

dig officiel Maade er bragt til min Kundskab, gaar ud paa, at Omblytning kun kan ske for dem, som i Tiden fra 1884 til 20de Januar 1887 have erhvervet Gæstgiveriadkomst. Det gaar den kun ud paa, saa jeg maa her ønske at faa nærmere Oplysning om dette Punkt. — Det ærede Medlem mener, at hvis man ikke omordner det nuværende Forhold, kan det føre til Misligheder af forskellig Slags. Det forekommer mig nu nok at være en mærkelig Grund at anføre. Enhver Ting kan jo misbruges og føre til Misligheder, det kommer kun an paa at træffe en fornuftig Ordning. Men som sagt, jeg har mange Gange bekræftet mig med Sagen og mange Gange ønsket at faa den ordnet, men jeg kan ikke gaa nogen anden Vej end at sende den til Kommunalbestyrelsen og bede den tage den under Overvejelse endnu en Gang.

Ordføreren (Højmark): Den højtærede Indenrigsministers Udtalelser angaaende Indstilling under Nr. 1 fra 63 Gæstgivere i København er jo ikke meget opmuntrende; men jeg tror alligevel, at naar den højtærede Indenrigsminister gør, som der er sagt, underretter Magistraten om den Afstemning, som nu skal foretages her, og som jeg haaber falder ud til Fordel for det henvisende Andragendet til Ministeren, og i det hele taget gør den opmærksom herpaa, tror jeg alligevel, at den højtærede Ministers Standpunkt vil have den Indflydelse, at Magistraten dog maaft vil stille sig noget mere imødekommende. Jeg forstaaer den højtærede Ministers Standpunkt, naar han jagde, at for dem, der havde løst Borgerkab før Højesteretsdommen af 1887, blev der Udgang til at faa det omblyttet med Væbterborgerkab, men derimod ikke for dem, der havde løst Borgerkab, efter at Højesteretsdommen var falden. Nu tror jeg bestemt efter det Rendskab, jeg har, at det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) har fuldstændig Ret i, at mange, der have løst Borgerkab, før Højesteretsdommen faldt, ikke have kunnet faa det omblyttet, medens der er flere, der have løst det efter 1887, som have faaet det omblyttet. — Med Hensyn til Indstillingen Nr. 2 fra Danmarks Diablerforening maa jeg gøre den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa, at det selvsølgelig aldrig har været Udvalgets Mening, hvad jeg heller ikke har udtalt, at det Forslag, som Diablerforeningen eller dens Bestyrelse har gjort til en Bilov, var det, vi skulde have. Udvalget har kun villet henvise Andragendet til Indenrigsministeren og støtte det, for at vise, at der virkelig er

Trang til Lovgivningsarbejde paa dette Omraade, og derfor er det ogsaa foreslaet henvist til den højtærede Indenrigsministers Overvejelse. — Med Hensyn til Jifteriet i Randers Fjord og Gudenaen har det ikke været Udvalgets Mening, og jeg tror egentlig heller ikke, mine Udtalelser have givet Anledning til denne Opfattelse, at vi stillede os aldeles ensidig paa Jifternes Stade. Lige saa lidt have vi foreslaet, paa hvilken Maade vi troede, Spørgsmaalet kunde løses. Jeg har kun paapeget, hvad der var Udvalgets Mening, nemlig at det var et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket det var paatrængende nødvendigt, at der blev gjort noget; uden at vi have kunnet paavise, hvilken Vej man skulde gaa, lige saa lidt som vi have villet opfordre den højtærede Minister til at følge den Vej, som Kommissionens Betænkning af 1884 har anviset. Vi have netop udtalt i Hensigten, at vi ønskede Andragendet henvist til Indenrigsministerens Undersøgelse og Overvejelse for derved at holde os fri for noget bestemt i den Henseende. — Jeg skal hermed slutte og anbefale Tinget at stemme for de 3 Indstillinger, der foreligge.

N. S. Larsen: Den højtærede Ministers Udtalelse om, at de paagældende Gæstgivere ikke kunde siges at være i juridisk god Tro, kan jeg gerne indrømme; thi det forholder sig jo her, som Dødens en Gang har skildret det med Hensyn til en Gadebrend i London, at den juridiske Lov forudsætter, at der i hvert enkelt Hoved — det være nok saa lille — findes indskrevet hele den gældende Lovgivning og Retspraksis, og at hver den, som overtræder nogen herhen hørende Bestemmelse, maa tage Skade for Hjemgæld. Lovgivningen gaar ogsaa her til Lands ud fra, at enhver af os har fuldstændig Rendskab til alle Retsbestemmelser angaaende de forskellige Forhold i Livet. For saa vidt kan det med Rette siges, at de paagældende Andragere ikke ere i juridisk god Tro; men i Virkeligheden er Forholdet, efter hvad jeg maa antage, dog det, at de have haft Føje til at gaa ud fra, da der blev meddelt dem det paagældende Borgerkab i Magistraten, at der ikke vilde blive faret frem imod dem, som senere sket er. Det er i det hele en beklagelig Smaalighed, der her udvises fra det offentlige Side, at man ikke kan bevemme sig til at bringe denne vel i sig selv, men ikke for de vedkommende ubetydelige Sag ud af Verden.

Indenrigsministeren (Singerlev): Det forekommer mig rigtignok, at Sammenligningen med Gadebrendene i London pas-